

Philippe Claudel

Kokular

Türkçesi: Gözde Zeynep Çaylı

Deneme

İçindekiler

Akasya	11
Sarımsak	13
İmbik	15
Küçük Sevgililerimiz	17
Tıraş Sonrası	20
Parti	22
Sis	24
Hintkeneviri	27
Tarçın	29
Mahzen	31
Otel Odaları	34
Kömür	37
Leş	40
Hasat	42
Lahana	45
Puro	47
Mezarlık	49
Berber	51
Güneş Kremi	53
Çift Zamanlı Motor	55
Umumi Duş	58
Yeni çarşafklar	61
İtriyatçı	63
Kilise	65
Uyuyan Bebek	67
Ahır	69
Eter	71

Kamp Ateşi	73
Saman	76
Gübre	79
Gauloises ve Gitanes	81
Katran	84
Pembe Kumtaşı	86
Spor Salonu	88
Domuz Eti	90
Sebzeler	92
Çocukluk Evi	95
Ölüm	98
Münster Peyniri	100
Maydanozgiller	102
Balıkçı Pantolonu	104
Havuz	106
Umumi Tuvalet	108
Tayfun	110
Balık	112
Merhem	114
Hapishane	117
Kazak	119
Küf Kokusu	121
Uyanış	123
Nehirler	125
Sınıf	128
Çam	130
Salça	133
Sabun	136
Kadınlık Organı	138
Su Arıtma İstasyonu	141
Toprak	144
İhlamur	147
Kavrulan Kahve Çekirdeği	149
Kumru	152
Yaşlılık	154
Yolculuk	157

Akasya

Hava koşullarının cilvesi: Haziran ayı başında ağağların karla kaplandığını bilirim ben. Lapa lapa yağan hem yoğun hem de hafif bu karın üzerinde akşam rüzgârı sevdiceğinin göbeğini okşar gibi gezinir. Doęduęum şehir, çocukluğumun ve bugününün şehri olan Dombasle'in mezarlığının arkasına doğru inen çukur yoldan, artık yalnızca bizim oyunlarımıza kalmış eski Sommerviller stadına doğru bisikletle gidiyorum. Kuka, yakartop, hırsız-polis. Arkadaşlarımla buluşacağım: Noche, ikiz Waguette'ler, Éric Chochnaki, Denis Paul, Jean-Marc Cesari, Francis Del Fabro, Didier Simonin, Didier Faux, Jean-Marie Arnould, Petitjean, Marc Jonet. Aydınlık gökyüzünü maskeleyen uzun akasyalar bir araya gelip işlemeli bir kubbe oluşturuyor. Yapraklar antik sikkelere benziyor. Var olmayan işkence mahkûmlarının başına konacak dikenli tağlar. Her bahar yeneden gelen o coşkulu sevinçten ve tağyapraklarının kokusundan sersemlemiş bir halde başımı yukarı dikip gözlerim kapalı pedal çeviriyorum. Günler, hayatlarımız gibi uzayıp gidecek. Kurbağaların ve kuşların yepyeni şarkılarını dinleyerek bekleyeceğiz

akşamı. Toprağı artık terk edecek olan o son soğuğa yakalanmanın ve bu soğukla tazelenmenin şaşkınlığı olacak üzerimizde. Sisler de seyahate çıkacak, ekimde geri dönmek üzere uzaklara gidecek. Üç yüzyıl önce buradan birkaç fersah ötede doğmuş – Lorrain’li denen– Claude Gellée’nin tablolarındaki gibi turuncu ve solgun mavilerle bezeli pembe günbatımları doğuracak gökyüzü. Akasyaların bal ve çuhaçiçeği kokulu çiçeklerinde, yumuşak havada küçük ve tüylü kelebekler gibi kendinden geçip sendeleyeni arılar vızıldıyor. Biz insan yavruları ise, soluk krem rengi çiçeklerin ağır salkımlarını ancak en alçak dallarda arayabiliyoruz. Parmaklarımızın ve bileklerimizimizin çizilip kanamasına aldırmadan topluyoruz onları; inci damlası gibi parıltıyan kanımız cesaretimize işaret ediyor. Dalından henüz koparılmış çiçek salkımını bir beze sarıyor ve bacaklarım koparcasına pedale çevirip eve dönüyorum. Yolda, uykuya yatmış mezbahaların önünden geçiyorum: Soğuk odalarda, kancalara asılı, kısacık kaderleri hakkında düşünen, derisi yüzülmüş sığırlar var. Annem hamur yoğurmuş. Çiçekleri hamura buluyoruz, etraflarını çeviren sarı lav onları ağırlaştırıyor, hemen kızgın yağa atmak gerekiyor; böylece keskin aromaları yok olmayıp ince kabuklarının altına hapsolacak. Kabuk altın sarısı. Dışarıda, gece Prusya mavisini gözlerini kocaman açmış. Ocağın yanındaki kedi bizi seyrederken derin derin düşünüyor. Hem geç, hem erken. Işıl ışıl gözlerle, dudaklarımın yanmasına aldırmadan, çiçekler, kahkahalar ve rüzgâr dolu gevrek bir salkımı ısıtıyorum. Tüm ilkbahar geliyor ağzıma.